

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ,

Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ΕΤΟΣ Α΄. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 11^{ον}. ||

18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1865.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Ο ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

Ἄφικθεις εὐτυχῶς εἰς Πενναφλό-
ρην εἰσῆλθον εἰς τι ξενοδοχεῖον ἀρ-
κετὰ καλῆς ὄψεως καὶ ἐζήτησα νὰ
δειπνήσω. Ἦτο ἡμέρα νηστήσιμος
καὶ μοὶ παρέθεσαν ὡς ἅμα τὸ δεῖ-
πνόν μου ἠτοιμάσθη ἐκάθησα μόνος
εἰς τὴν τράπεζαν. Δὲν εἶχον δὲ ἀκί-
μη ἀρχίσει νὰ τρώγω ὅτε ὁ ξενοδό-
χος εἰσῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπό
τινος ἀνθρώπου, ὅστις τὸν ἐσταμά-
τησεν ἐν τῇ ὁδῷ. Ὁ ἱππότης οὗτος
τριακονταετῆς φέρων μακρὸν καὶ
σχωριῶν ξίφος μ' ἐπλησίασε μετὰ
σπουδῆς λέγων μοι: « Κύριε, ἔμαθον
πρὸ μικροῦ ὅτι εἴσθε ὁ σοφὸς Γίλ-
βλὰς Σαντιλλάν, τὸ σέμνωμα τοῦ
Ἰουδίου καὶ ἡ δόξα τῆς φιλοσοφίας·
εἶναι δυνατὸν ὅτι εἴσθε ὑμεῖς ὁ σοφώ-
τατος καὶ ὁ εὐφρέστατος, τοῦ ὁποίου
ἡ φήμη εἶναι οὕτω μεγάλη ἐνταῦθα;
Δὲν γνωρίζετε, — ἐξηκολούθησεν ἀ-
ποτεινόμενος πρὸς τὸν ξενοδόχον
καὶ τὴν σύζυγόν του, — δὲν γνωρί-
ζετε ὁποῖον τιὰ ξενίζετε· ἔχετε θη-
σαυρὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ σας· ὁ νέος οὗτος
εὐπατρίδης εἶναι τὸ ὄγδοον θαῦμα

τοῦ κόσμου ». Εἶτα δὲ στραφεὶς πρὸς
ἐμέ καὶ ἐναγκαλιζόμενός με· « συγχω-
ρήσατε τὴν παραφορὰν μου, προσέθη-
κε, δὲν εἶμαι πλέον κύριος ἑμαυτοῦ,
ἐνεκα τῆς χαρᾶς τὴν ὁποίαν μοὶ
προξενεῖ ἡ παρουσία σας. »

Δὲν ἠδυνήθη νὰ τῷ ἀποκριθῶ ἀ-
μέσως, διότι μ' ἔσφιγγεν οὕτω ἰσχυ-
ρῶς ὥστε δὲν ἀνέπνεον· ἀφοῦ δὲ ἐπὶ
τέλους μ' ἀφῆκε· « Κύριε ἱππότα, τῷ
εἶπον, δὲν ἐπίστευον ὅτι τὸ ὄνομά
μου ἦτο γνωστὸν εἰς Πενναφλόρ.—
Πῶς δὲν ἦτο γνωστὸν! ὑπέλαβε διὰ
τοῦ αὐτοῦ τόνου, ἡμεῖς καταγράφο-
μεν πάντα τὰ ἐπίσημα πρόσωπα τὰ
ὁποῖα διαμένουσιν εἰς εἴκοσι λευγῶν
ἀπόστασιν κύκλω μας· ἔχετε φήμην
ἐλευθερίου ἀνδρός καὶ δὲν ἀμφιβάλ-
λω ὅτι ἡ Ἰσπανία θέλει ποτὲ με-
γαλοφρονήσει ἐπὶ τῇ γεννήσει σας
ὅσον ἡ Ἑλλάς διὰ τοὺς σοφοὺς τῆς. »
Μετὰ τοὺς λόγους τούτους μ' ἐνηγ-
καλίσθη ἐκ νέου τοσοῦτον σφιγκτὰ,
ὥστε ἐφοβήθη μὴ λάβω τὴν τύχην
τοῦ Ἄνταίου. Ἐὰν εἶχον μικρὰν πεῖ-
ραν τοῦ κόσμου, δὲν ἠθελὸν γίνεῖ τὸ
παίγνιον τῶν θαυμασμῶν καὶ τῶν
ὑπερβυλῶν αὐτοῦ· ἀλλ' ἠθελὸν ἐννοή-
σει ἐκ τῶν ὑπερμέτρων κολακειῶν
του ὅτι ἦτο εἷς ἐκ τῶν τῆς φυλῆς
ἐκείνης τῶν παρασίτων, τοὺς ὁποίους
εὕρισκει τις εἰς ὅλας τὰς πόλεις, καὶ

οἵτινες ἅμα ξένος τις ἀφιχθῆ, παρεισδύουσι μέχρις αὐτοῦ, ἵνα χορτασθῶσι δαπάνη αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ νεότης καὶ ἡ κενοδοξία μου μοι ἔδειξαν ἄλλως τὸ πρᾶγμα. Ὁ θαυμάστης μου μ' ἐφάνη τιμιώτατος ἄνθρωπος, καὶ τὸν προσεκάλεσα νὰ δειπνήσῃ μετ' ἐμοῦ.— « Ἄ! εὐχαρίστως, ἀνέκραξεν, εὐχαριστῶ τὸν ἀστέρα μου ὅστις μοι παρήξε τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίσω τὸν ἐνδοξον Γιλ-βλάς Σαντιλλάν· δὲν ἔχω πολλὴν ὀρεξιν, τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ θέλω καθίσει εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ σὰς συντροφεύσω μόνον, καὶ θὰ φάγω κανὲν κομματάκι πρὸς χάριν σας. »

Οὕτω ὁμιλῶν ὁ πανηγυριστὴς μου ἐκάθησεν ἀντικρὺ ἐμοῦ καὶ ὡς τῷ ἔφερον πινάκιον σπογγάτου(*) ἐβρίφθη ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τοσαύτης ἀπληξίας, ὡς ἂν νὰ μὴ εἶχε φάγη πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἐνόησα λοιπὸν ὅτι ἤθελεν ἀμέσως καταχωνευθῆ καὶ διέταξα νὰ φέρωσι καὶ δεύτερον, τὸ ὁποῖον ἠτοιμάσθη τοσοῦτον ταχέως, ὥστε τὸ παρέθετον, ἐνῶ ἀποτελειώναμεν, ἢ μᾶλλον ἀπετελείωνε τὸ πρῶτον.

Διετῆρει ἐν τούτοις ὁμοίαν ταχύτητα καὶ εὗρισκε καιρὸν, χωρὶς νὰ ἀργῶσι παντελῶς οἱ ὀδόντες του, νὰ μὲ λούη ἐπαίνων ἐπὶ ἐπαίνων, τὸ ὁποῖον εὐχαρίστει μεγάλως τὸ ὑποκείμενόν μου. Ἐπινε πυκνά, ποτὲ μὲν εἰς ὑγείαν μου, ποτὲ δὲ εἰς ὑγείαν τῆς μητρός μου καὶ τοῦ πατρός μου, τῶν ὁποίων δὲν ἠδύνατο ἀρκετὰ νὰ ὀρίσῃ τὴν εὐτυχίαν ἐπὶ τῇ κτήσει τοιοῦτου υἱοῦ. Ἐκέρνα δὲ καὶ ἐμὲ ὅπερ ἐνόμιζον πρέπον καὶ ἀπεκρινόμην καταλλήλως εἰς τὰς προπόσεις του· οὕτω δὲ ἀνεπαισθή-

(*) Omellette, εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ ὡὰ τετραγαμένα καὶ τηγανισμένα μετ' ἄλλης τινὸς οὐσίας ἢ καὶ μίνα· ὁ λαὸς καλεῖ τὸ φαγητὸν τοῦτο σφουγγάτον καὶ τὸ θεωρεῖ ὡς ἐξαισίον, ἐξ ου καὶ « γνωρίζῃ ὁ χωριάτης τ' εἶν' τὸ σφουγγάτο, » ἐπὶ ἀνθρώπου μὴ αἰσθανομένου τὸ καλόν. Κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦ σπύγγου, σφουγγάρι καὶ τοῦτο σφουγγάτον ἐσχηματίζαμεν.

τως ἦλθον εἰς τοιαύτην διάθεσιν, ὥστε βλέπων καὶ τὸ δεύτερον σπογγάτον περὶ τὸ τέλος, ἐζήτησα παρὰ τοῦ ξενοδόχου ἰχθύος. Ὁ Κύριος Κορκουέλο (οὕτω ἐκαλεῖτο ὁ ξενοδόχος) ὅστις κατὰ τὰ φαινόμενα, συνεννοεῖτο μετὰ τοῦ παρασίτου, μὲ ἀπεκρίθη· « Ἐχω ἓνα ἐξαισίον ἰχθύον ἀλλὰ κοστίζει πολὺ· εἶναι πολὺ ἀκριβὸς διὰ τὴν εὐγενείαν σας.— « Τὶ ὀνομάζεις ἀκριβὸν, εἶπε τότε ὁ κόλαξ μου ὑψηλοφώνως· τῇ ἀληθείᾳ δὲν σκέπτεσαι, φίλε μου· μάθε ὅτι δὲν ἔχεις τίποτε ἐκλεκτόν διὰ τὸν Κ. Γιλ-Βλάς Σαντιλλάν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἄξιος νὰ εὗρισκῇ περιποίησιν ὡς πρίγκηψ.

Εὐχαριστήθην μεγάλως ὅτι ἀνέτρεψεν ἄρδην τοὺς λόγους τοῦ ξενοδόχου, διότι καὶ ἐγὼ ἠτοιμαζόμην νὰ τὸν ἀντικρούσω αἰσθανόμενος ἐμαυτὸν προσδεδημένον· εἶπον λοιπὸν ὑπερηφάνως εἰς τὸν Κορκουέλο· « Φέρε μας τὸν ἰχθύον καὶ δὲν εἶναι ἰδική σας δουλειὰ τὰ παρέχει. » Ὁ ξενοδόχος, ὅστις δὲν ἐπεθύμει ἄλλο τι, τὸν παρέθεσεν ἀμέσως· εἰς τὴν θέαν τοῦ νέου τούτου φαγητοῦ εἶδον τὴν χαρὰν ἀπαστράπτουσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ παρασίτου καὶ νὰ βίφθη, πάντοτε πρὸς χάριν μου, ἐπὶ τοῦ ἰχθύος ὅπως εἶχε πέσει ἐπὶ τοῦ σπογγάτου· ἠναγκάσθη ἐν τούτοις νὰ παύσῃ φοβούμενος μὴ διαβράγῃ, διότι εἶχε πληρωθῆ μέχρι λάρυγγος. Τέλος, ἀφοῦ ἔπινε καὶ ἔφαγε μέχρι κόρου, ἠθέλησε νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν κωμωδίαν. « Κύριε Γιλ-Βλάς, μὲ εἶπεν ἐγερθεὶς τῆς τραπέζης, εἶμαι τόσον εὐχαριστημένος ἐκ τῆς τροφῆς ἣν μοὶ προσεφέρατε, ὥστε νομίζω πρέπον νὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλήν, πρὶν σὰς ἀφήσω, τῆς ὁποίας μοὶ φαίνεσθε ἔχων ἀνάγκην. Προφυλάττεσθε τοῦ λοιποῦ τῶν ἐπαίνων καὶ δυσπιστεῖτε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζετε· διότι πιθανὸν νὰ ἀπαντήσητε καὶ ἄλλους οἵτινες δυ-

νατὸν νὰ θελήσωσι νὰ ὠφελῆθωσιν ἐκ τῆς εὐπιστίας σας, καθὼς ἐγὼ, καὶ ἴσως περισσότερο· μὴ γίνεσθε παῖγνιον αὐτῶν καὶ μὴ πιστεύετε εἰς τὰς διαβεβαιώσεις των ὅτι εἴσθε τὸ ὄγδοον θαῦμα τοῦ κόσμου. » καὶ εἰπὼν ταῦτα ἐγέλασε κατὰ πρόσωπον καὶ ὤχετο ἀπιών.

Περισσότερον ἠσθάνθη τὴν ἀπάτην αὐτὴν, παρὰ τὰ μεγαλείτερα δυστυχήματα τὰ συμβάντα μοι ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς μου... Παρωξυνθεὶς εἰσῆλθον καὶ κατεκλίθη εἰς τὸ δωμάτιόν μου· ἀλλὰ δὲν ἤδυνήθη νὰ κοιμηθῶ, ὥστε ὅτε ὁ ἡμιονηγὸς μου ἦλθεν εἰδοποιῶν με ν' ἀναχωρήσωμεν δὲν εἶχον ἔτι κλείσει τοὺς ὀφθαλμούς. Ἠγέρθη ἀμέσως καὶ ἐνῶ ἐνεδουμένη ἦλθε καὶ ὁ Κορκουέλο μὲ μακρὸν λογαριασμόν τῆς δαπάνης εἰς χεῖρας, ἐν τῷ ὁποίῳ δὲν εἶχε λησμονήσῃ ἐννοεῖται τὸν ἰχθύον· ἐπλήρωσα δὲ αὐτὸν ὅπως ἐκεῖνος ἤθελεν, καὶ ἔσχον τὴν λύπην, δίδων αὐτῷ τὸ ἀργύριόν μου, νὰ παρατηρήσω ὅτι ὁ δῆμιος ἐνθυμεῖτο τὸ συμβεβηκός μου. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπλήρωσα οὕτω καλῶς τὸ δεῖπνον, τὸ ὁποῖον τόσον κακῶς ἐχώννευσα, ἀνεχώρησα καταρῶμενος καὶ παράσιτον, καὶ ξενοδόχον καὶ ξενοδοχεῖον.

Le Sage.

ΑΡ. ΒΑΜΠΑΣ.

ΤΑ ΑΝΘΗ.

Τὰ ἄνθη εἶναι ἀριστουργήματα ἀβρότητας καὶ χάριτος καὶ ὁ σολισμὸς τῆς φύσεως· οὐδὲν δροσερώτερον τῶν δροσερῶν στεφανῶν τοῦ ἄνθους, ἀγχείων ἐν οἷς ἡ θεότης περιέκλεισε τὸ μέλι. Ἐνδεδυμένοι διὰ τῶν μεγαλοπρεπεστέρων χρωμάτων αἱ κόραι αὐταὶ τοῦ ἔαρος ἐμπνέουσι γλυκεῖαν χαρὰν καὶ οἱ μεγάλοι τῆς γῆς προσφέρουσι ταῦτα δαφειλῶς κατὰ τὰς ἐορτάς των. Ἄλλ' ἡ φύσις, μὴ δια-

κρίνουσα πλούσιον καὶ πένητα, τοποθετεῖ παρὰ τὴν θύραν τῆς καλύβης ἄνθη ὅμοια ἐκείνων, δι' ὧν αἱ βασίλισσαι στέφουσι τὰ μέτωπά των. Ἡ τῶν ἀνθέων σπουδὴ εἶναι λίαν ἐπαγωγὸς ἐπειδὴ εἰς στέλεχος τεθνεὸς θέλομεν εὖρει μετὰ τοῦ Μολπηγίου φλέβας, αἷμα, τραχίας, πνεύμονας, μεμβράνας, χόνδρους, ἴνας καὶ πόρους, καὶ θέλομεν θαυμάσει τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, τὴν νεότητα καὶ τὸ γῆρας τοῦ μικροῦ αὐτοῦ κοιμωμένου ὄντος.

L'Aimé-Martin.

(Εὐθύφρων).

ΤΟ ΑΝΘΟΣ.

Τὸ ἄνθος εἶναι ἡ θυγάτηρ τῆς πρωίας, τὸ θέλγητρον τοῦ ἔαρος, ἡ πηγὴ τῶν ἀρωμάτων, ἡ χάρις τῶν παρθένων καὶ ὁ ἔρωσ τῶν ποιητῶν· παρέρχεται ὡς ὁ ἄνθρωπος ταχέως ἀλλ' ἀποδίδει ἡσυχῶς τὰ φύλλα του τῇ γῇ· οἱ δὲ ἄνθρωποι διατηροῦσι τὴν οὐσίαν τῶν ἀρωμάτων του. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔστεφε τὰς κύλικας τῶν συμποσίων καὶ τὰς πολιὰς τοῦ σοφοῦ τρίγας, οἱ δὲ πρῶτοι χριστιανοὶ ἔστεφον τοὺς μάρτυρας καὶ τοὺς βωμοὺς τῶν ὑπογείων θυσιαστηρίων των. Σήμερον δὲ ἡμεῖς εἰς μνημόσυνον τῶν ἀρχαίων ἐκείνων ἡμερῶν κοσμοῦμεν δι' αὐτοῦ τοὺς ναοὺς μας· ἐν τῷ κόσμῳ εἰκονίζομεν διὰ τῶν χρωμάτων του τὰς συμπαθείας μας· διὰ τοῦ πρασίνου τὴν ἐλπίδα, διὰ τοῦ λευκοῦ τὴν ἀθωότητα καὶ διὰ τοῦ ροδόχρου τὴν σεμνότητα καὶ τὴν αἰδῶ.

Châteaubriand.

(Εὐθύφρων).

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Η ΓΗΡΑΙΑ ΑΡΤΣ ΤΗΣ ΔΑΛΟΥΒΙΛΛΗΣ.

Ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῆς Ἀλλουβίλλης, λεύγαν ἀπέχον τῆς Ὑβετώ, ἐγείρεται, ἐν τῶν θαυμασιῶν τῆς Γαλλίας, δρυς ἔχουσα τριάχοντα μὲν ποδῶν περιφέρειαν κατὰ τὴν βάσιν καὶ εἰκοσι τεσσάρων εἰς ὕψος ἐνός καὶ ἡμίσεως πήχεως ἐκ τοῦ ἐδάφους, καλύπτουσα δὲ μεγάλην ἔκτασιν γῆς διὰ τῶν σκιερῶν κλάδων τῆς.

Κατὰ τὰς ἐρεῦνας τῶν Νορμανδῶν ἀρχαιολόγων καὶ τὰς παρατηρήσεις τῶν φυσιοδιφῶν, ἡ δρυς αὕτη ἔχει ἡλικίαν 900 ἐτῶν.

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς ὑψοῦται μικρὸν κωδωνοστάσιον, οὗ ὑπέρεχεται σταυρός, ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπάρχει θαλαμίσκος τοῦ ἀναχωρητοῦ, περιέχον κλίνην ἐξεργασμένην ἐπὶ τοῦ κορμοῦ. Ἐν δὲ τῇ βάσει ἐσχηματίσθη παρεκκλήσιον ἀφιερωθὲν τῇ Παρθένῳ κατὰ τὸ 1696 ὑπὸ τοῦ ἀββᾶ Δετρουᾶ ἐφημερίου τῆς Ἀλλουβίλλης.

Ἐν καιρῷ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἐπεχείρησαν νὰ πυρπολήσωσι τὸ σεβάσιμον τοῦτο ἱστορικὸν μνημεῖον, ἀλλ' ἡ καρτερά τῶν κατοίκων ἀντίστασις διέσωσεν αὐτό. Θέλει τελευτήσει ὅταν ἡ ὥρα του ἔλθῃ, καὶ ἴσως πολλαὶ εἰσέτι γενεαὶ θέλουσι προσευχηθῆ καὶ ἀναμνησθῆ τοὺς παρελθόντας καιροὺς ὑπὸ τὸ πικρὸν φύλλωμά του.

Ἡ θεὰ τοῦ δένδρου τούτου ἔχει τι τὸ ἐπαγωγικώτερον τῶν μνημείων, τὰ ὁποῖα οἱ ἐκλείψαντες λαοὶ ἐκληροδότησαν ἡμῖν· φαίνεται τι τῷ ὄντι εὐγλωττον ἐν τῷ ἀδιακόπως ἀναγεννωμένῳ τούτῳ φυτῷ, τὸ ὁποῖον εἶδε τοσοῦτους τάφους ἀνοιγομένους καὶ κλειομένους ὑπ' αὐτό, ἐν τῷ ὄντι τούτῳ φλοιῷ ἢ ἐν τοῖς

ψυχραῖς λίθοις τῶν ἀρχαίων ναῶν οὐδεὶς ποτε ἱστορικὸς συνεκίνησεν ἡμᾶς περισσώτερον τῆς ταπεινῆς καὶ εὐσεβοῦς παραδόσεως τοῦ τόπου, ἀναμνησκούσης εἰς τοὺς περιηγητὰς τοὺς βασιλεῖς, τοὺς πολεμιστὰς, οἵτινες ἀνεπαύθησαν ὑπὸ τὴν γηραιὰν ταύτην δρῦν, τοὺς ράψωδους, οἵτινες τὴν ἐψάλλον καὶ τὰς θυέλλας, αἵτινες ἐπάλαισαν κατ' αὐτῆς, χωρὶς νὰ τὴν καταβάλωσιν. Ἐγραψαν ἤδη σοφὰς σημειώσεις, ἀπομνημονεύματα περιεργα ἐπὶ τῆς δρυὸς τῆς Ἀλλουβίλλης, ἀλλ' οὐδὲν ἐκ τούτων δύναται ν' ἀντιταχθῆ πρὸς τὰς ἀφελεῖς διηγήσεις τῶν χωρικῶν καὶ πρὸς τὴν μελέτην στιγμῶν τινῶν ἐπὶ τῆς οὐδοῦ τοῦ παρεκκλησίου.

Ἐκ τοῦ Magasin Pittoresque.
Α. ΒΑΜΠΑΣ.

ΜΥΘΟΣ.

Ἐπάνω εἰς δένδρον τερπνὸν καὶ ἀνοσφόρον
Γλυκύτατα ἦδε φαιδρὰ ἀηδῶν,
τὴν ψάλτραν ταύτην ἀκούσας κ' ἰδὼν
Ἐθαύμασ' εἰς ὄνος ἐκ τῶν ἀνοσφόρων.

τὴν ἰθαλῆ' ἐν πρώτοις τὸ τῆς ἀηδόνος
τερπνότερον ἄσμα καὶ ἠθιδόν,
Ἐρθόνισ' ἐν τούτοις τ' ὠραῖον πτηνὸν
Νὰ ψάλλῃ ἐπαύμει οὗ ἔξυπνος ὄνος.

Κ' εὐθὺς προσεπάθει κ' αὐτὸς νὰ λεπτόνῃ
τὴν ἄλλως τραχίαν κ' ἀγρίαν φωνήν,
ἀφῆσας δὲ οὕτω πλουσίαν νομῆν
Ἐφάνει κ' ἔρρῶναι τὸ πᾶν ὅτ' ἠδύνει.

Ἀλώπηξ τις ἔμμενος ἐκεῖ περὶ οὔρα
τὸν ὄνον ἀνέμισε ἀμέσως μωρὸν,
τὸν πόθον τοῦ ὄνου μαθοῦσα αὐθωρὸν
τῷ εἶπεν, «ὦ φίλ'» ἰγκαρδίως γέλωσα,

«Κ' ἡ ἀηδὼν ὅπως φορτίον ν' ἄρῃ
ἀνὴ δύναται, οὕτω καὶ σὺ μὴ φρονεῖς,
ἐνῶ ἔργον ἔχει νὰ ἄρῃ τὰ βαρῆ
Νὰ μέθῃς νὰ ψάλλῃς ματαιοπραγεῖς.»

Η. Γ. ΕΛΕΓΓΕΡΙΑΣ.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ

ΑΙΜΟΣΤΑΓΟΥΣ ΒΡΑΧΟΥ.

(Συνέχεια.)

Ὁ ἐλεύθερος οὗτος βίος διήρκεσεν ἐπὶ ἔν ἔτος περίπου πάντοτε εὐρίσκετο ἔξω τοῦ φρουρίου λησμονοῦσα καὶ τέκνα καὶ σύζυγον ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ζωὴ αὐτῆ ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ μέχρι τέλους ἀλλ' ἡμέραν τινα ἡ γέφυρα τοῦ φρουρίου δὲν ἐρρίφθη κατὰ τὴν διαταγὴν αὐτῆς καὶ ἐπορεύθη νὰ παραπονεθῆ ἐπὶ τούτῳ εἰς τὸν κόμητα.

— Κατὰ διαταγὴν μου ἐγένετο, ἀπεκρίθη οὗτος ψυχρῶς, τοῦ λοιποῦ δὲν θέλετε ἐξέλθει ἐντεῦθεν.

— Ἀναμφιβόλως ἀστειζέσθε, κύριε, εἶπεν ἡ Ἐλοῖζα φρίσσουσα ἐξ ὀργῆς.

— Ὄχι· κυρία, εἶναι ἀπόφασις ἀμετάθετος.

— Ἀλλὰ δὲν πιστεύω ὅτι ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ φυλακίσητε.

— ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς διατάξω νὰ μὲ ὑπακούσητε· σᾶς ὑπέφερα ἐν ἔτος, καὶ εἶναι ἀρκετὸν πιστεύω, κυρία, καὶ ἐὰν δὲν προσκαλοῦσιν ὑμᾶς ἐδῶ τὰ χρέη τῆς συζύγου καὶ τῆς μητρὸς, εἶναι καθήκον ἰδικόν μου νὰ μὴ ἀφήσω ὑβριζόμενον τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον μοὶ ἐδώκατε.

Ἡ Ἐλοῖζα ἔμεινε μόνῃ· καὶ τὸ κατ' ἀρχὰς ἤρχισε νὰ κλαίῃ κατόπιν δὲ προσεπάθη νὰ δωροδοκῆσῃ τοὺς ὑπηρέτας, ἀλλὰ μὴ κατορθώσασα τίποτε, ἔσπευσε καὶ ἐκλείσθη εἰς τὰ δώματά της.

Ἐξῆ οὕτω μεμονωμένη καὶ ὁ κόμης ἐπίστευεν ὅτι μετεμελήθη καὶ ὅτι ἐμελλε νὰ ἐπανεέλθῃ πλησίον τῶν τέκνων της.

Αἱ ἡμέραι ὅμως παρήρχοντο καὶ ἡ Ἐλοῖζα δὲν ἐφαίνετο παντελῶς, ἀλλὰ διήρκετο τὰς ἡμέρας της ἐπὶ τοῦ δώματος τούτου ὅπου καθήμεθα, παρατηροῦσα τὰ πέριξ.

Πρωίαν τινα ἡ θαλαμηπόλος της ἐπήγε κατὰ τὸ σῆμα παρ' αὐτῆ ἀλλ' εὗρε τὴν θύραν στερρῶς κεκλεισμένην καὶ εἰδοποίησε περὶ τούτου τὸν Ραοῦλ.

Οὗτος περιέμεινε νὰ παρέλθῃ καὶ ἡ ἰδιοτροπία αὐτῆ, ἀλλ' εἰς μάτην συναθροίσας λαίπρον τοὺς ὑπηρέτας τοῦ διέτρεξε τὰ δώματα τῆς συζύγου του, ἀλλὰ πάντα ἦσαν ἐρημα...

— Φίλοι μου, εἶπεν οὗτος, δὲν ἐννοῶ τί ἐγένετο ἢ κόμησσα· πρὸ καιροῦ εἶχε τὴν κεφαλὴν τεταραγμένην ὥστε φοβοῦμαι δυστύχημά τι· σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ ἀναζητήσητε πάντες αὐτὴν καὶ ὅστις τὴν ἀνεύρει ἢ τὴν ὀδηγήσῃ ἐδῶ θέλει γενναίως ἀνταμειφθῆ.

Πολλοὶ τότε ἔσπευσαν εἰς ἀναζήτησιν αὐτῆς πληνεὶς μάτην. Ἡ μήτηρ τοῦ Ραοῦλ ἤλθε τὴν ἐπαύριον ἀκριβῶς τῆς ἀναλήψεως τῆς Ἐλοῖζης καὶ εὗρε τὸν υἱὸν της ἐν ἀπελπισίᾳ· οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀλλὰ πάντες ἐφρόνουν ὅτι ἐρρίφθη εἰς τὰ ὕδατα τῆς Κρεῦζης.

Πολλὰ ἔτη παρῆλθον χωρὶς οὐδεὶς ποτε νὰ μάθῃ τι περὶ αὐτῆς· ὁ Γάστων καὶ ὁ Ἰούλιος ἠύξανον καὶ οὕτω διεσώθη ἡ εὐγενὴς αὕτη οἰκογένεια, ἥτις ἤρχισε ὑπὸ τοιοῦτους κακοὺς οἰωνοὺς, καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας μετὰ τὸ συμβεβηκὸς τῆς Ἐλοῖζης φαίνεται ὅτι κακὸς δαίμων περιπίπτεται. Οἱ δὲ τελευταῖοι βλαστοὶ τῆς οἰκογενείας ταύτης λέγεται ὅτι ἀπέθανον ἐξόριστοι. Ἴδου φίλτατέ μοι Γάστων, πᾶν ὅ,τι γνωρίζω περὶ τοῦ φρουρίου τούτου ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ὁποίου κατοικοῦμεν. Ἦδῃ ὅτε ἐκόρεσα τὴν περιέργειάν σου ἄς κατέλθωμεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὁ σεβάσιμος ἐφημέριος Λεπλάνκ ἐπεσκέπτετο πυκνὰ τὴν Στεφανίαν καὶ προσεπάθει νὰ διασκεδάξῃ τὴν λύπην της διὰ τῆς φαιδρότητος αὐτοῦ· ἐπειδὴ ὅμως τὸ μέσον τοῦτο δὲν ἔφερε τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα ἤλθεν ἡμέραν τινα καὶ διὰ μυρίων παρακλήσεων καὶ προτροπῶν κατάρθωσε νὰ τὴν ἀποσπάσῃ τοῦ δωματίου της, ἵνα περιπατήσῃ μέχρι τοῦ πρεσβυτερίου. Ἐκεῖ εἶχε προηγουμένως προσκαλέσει τὴν θυγατέρα τοῦ Λεφέβρ, φρονῶν ὅτι ἡ γνωριμία τῆς νεαρᾶς καὶ ἀφελοῦς Ἰωάννας ἤθελεν ἴσως κατορθώσῃ ὅ,τι αὐτὸς δὲν ἠδύνατο.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἀνεχώρησαν πάντες, ἡ Γερτρούδη ἀδελφὴ τοῦ ἐφημερίου, ὁ Λεπλάνκ, ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Στεφανία καὶ ἐπανεστρέψαν εἰς τὰ δωματῖα τῆς τελευταίας.

Ἡ Ἰωάννα ἐθαύμαζε τὰ ἔργα τῆς Στεφανίας καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐξέφραξε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ καὶ αὐτὴ τὴν ὠραίαν ταύτην τέχνην.

— Ἐάν ἐπιθυμῆτε, δεσποίνες, θέλω σὰς δώσω ἐν ὑπόδειγμα εἶπεν ἡ Στεφανία μετ' ἀγαθότητος.

— Ἡξεύρεις, τέκνον μου, ὅτι τὸ ὑπόδειγμα, εἶναι ἀνεπαρκές, ὥστε πρέπει νὰ λάβῃς τὴν καλοσύνην νὰ δώσῃς εἰς τὴν Ἰωάνναν καὶ μικρὰ μαθήματα, ὑπέλαβεν ὁ Λεπλάνκ.

— Ἐξ ὅλης καρδίας.

— Πολὺ καλὰ, ἡ Ἰωάννα λοιπὸν θέλει ἀναβαίνει δις ἢ τρίς τῆς ἐβδομάδος τὸ ἑσπέρας, καὶ οὕτω θέλει ἔχει καὶ σύντροφον· τῶρα δὲ, τέκνον μου, δὲν πιστεύω νὰ ἀρνηθῆς εἰς ὅλους ἡμᾶς καὶ μίαν ἄλλην χάριν.

— Τὴν ποίαν; διατάξατε, πάτερ μου.

— Ἀγαπητὴ μου Στεφανία, δὲν θέλεις ἀποποιηθῆ εἰς τὴν πολιὰν κεφαλὴν μου νὰ τραγωδήσῃς ὀλίγον ἀπόψε, διότι ἔχω τόσον πολὺ καιρὸν ὅπου δὲν ἤκουσα ὀλίγην μουσικὴν.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ, κύριε Λεπλάνκ, πρὸ τοσοῦτου χρόνου δὲν ἐτραγωδήσα, οὐδὲ ἔλαβον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τραγωδήσω! φοβοῦμαι ὅτι ἡ φωνή μου ἠκολούθησε τὴν αὐτὴν ὁδὸν μετὰ τὴν τύχην μου.

— Προσπάθησε, κόρη μου, ἡμεῖς πάντοτε θὰ εὐχαριστηθῶμεν· ἐνθυμήθητι κανὲν *boleros* ἰσπανικὸν ἢ κανὲν ἐνετικὸν ἄσμα, τὰ ὅποια μ' ἔθελγον τοσοῦτον ἄλλοτε.

Ὁ καλὸς ἐφημέριος εἶχε προσχεδιάσει ταῦτα· ἐφώνησε τὸν ὑπηρετὴν ὅστις ἔφερε ὑπὸ μάλῃς κιθάραν καὶ τὴν ἔδωκε τῇ Στεφανία.

Ἡ Στεφανία ἐπέμεινε ἀποποιουμένη ἀλλ' αἱ παρακλήσεις πάντων τὴν κατέπεισαν ἐπὶ τέλους· ἔλαβε λοιπὸν τὴν κιθάραν καὶ ἤρχισε νὰ τραγωδῇ τὸ *la Biondina in gondoleta* μετὰ φωνῆς γλυκειᾶς καὶ καθαρᾶς, τῆς ὁποίας ἕκαστος τόνος ἐφαίνετο ἀποσπώμενος ἐκ τῆς ψυχῆς τῆς καὶ εἰσδύων εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἀκροατῶν αὐτῆς.

Πάντες κατεθέλγησαν.

— Ἀκόμη ἐν ἄλλο, τέκνον μου, ἐάν δὲν σ' ἐνοχλῇ, ἀκόμη ἐν μικρὸν ἀσμάτιον, σὲ παρακαλῶ.

— Ἢ ναι! δεσποίνες, προσέθηκεν ἡ Ἰωάννα, τολμῶ νὰ σὰς παρακαλέσω καὶ ἐγὼ.

Τότε ἡ Στεφανία ἐτραγωδῆσε τὸ *Io soy contrabandista*, τὸ μᾶλλον θέλγον τὸν Κ. Λεπλάνκ, καὶ τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐμπνευσθὲν ἐπὶ τῶν ὁρέων τῆς Σιέρρας Μορένης· εἶτα ἐτελείωσε τὴν μικρὰν μουσικὴν συμφωνίαν τῆς διὰ τινος βαψφιδίας Γαλλικῆς καὶ τινος χοροῦ τὸ ὁποῖον ἄλλοτε αὐτὴ ἡ ἰδία εἶχε συνθέσει.

Μετὰ ταῦτα ἠγέρθησαν.

— Ἐγὼ δὲν ἠξεύρω δεσποίνες, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, πῶς νὰ δηλώσω τὸν θαυμασμόν μου καὶ τὴν εὐχαριστήσιν μου· εὐχαριστῶ δὲ τὸν σεβάσμιόν μας ἐφημέριον, ὅστις μοι παρήξε τὴν εὐτυχίαν τῆς σχέσεώς σας.

— Πιστεύω ὅτι τῶρα δὲν θὰ με φοβέσαι πλέον, ὅτι θὰ ἔρχεσαι μάλιστα νὰ συνεργαζώμεθα ὁμοῦ.

— Ἐστὲ ἡσύχος, θὰ ἔρχωμαι τακτικώτατα.

— Καληνύκτα, τέκνον μου, καληνύκτα, εἶπε καὶ ὁ ἐφημέριος ἀποχωρῶν.

Ἄμα ἡ Στεφανία ἔμεινε μόνη:

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν, ἤμην νέα καὶ ὠραία ὡς ἡ Ἰωάννα· ἀλλὰ τίς θὰ τὸ πιστεύσῃ τῶρα; ἐγὼ σχεδὸν φοβοῦμαι ἐμαυτὴν ὅταν προσβλέπω εἰς κάτοπτρον.

Εἶτα ἀνοίξασα τὸ παράθυρον ἀπέβη εἰς τὴν φορὰν τῶν σκέψεών τῆς προσβλέπουσα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν Κρεῦζην ρέουσαν ἀναλλαιώτως ὑπὸ τὰς ὄψεις τῆς.

— Διατί ἡ ζωὴ μου νὰ μὴ ῥέῃ ὡς τὰ ῥεῖθρα ταῦτα τοῦ ποταμοῦ; διατί νὰ μὴ διαρκῇ ὡς ἡ ἀνθήσις τῶν γερανίων τὰ ὅποια ὁ ποταμὸς ἀποσπᾷ καὶ συμπαρασύρει κατὰ τὴν ἰδιότροπον πορείαν του; εὐτυχὴ ἀνθή! ἡ ζωὴ σας τελευτᾷ μετὰ τῆς ἀνθήσεώς σας, ἀποχαιρετᾷτε τὴν ζωὴν πλήρη ἐτι ἔρωτος καὶ παιήσεως, πρὶν ἢ ὑποφέρετε πρὶν ἢ αἱ θύελλαι σὰς θραύσωσι.

Φεῦ! ἀλλὰ μήπως καὶ ταῦτα δὲν αἰσθάνονται, μήπως καὶ ταῦτα δὲν ἐρῶνται; ἐάν τὰ ἀνθῆ ἐρῶνται τῶν χρυσαλλίδων, πόσον ἄραγε πάσχουσιν ἀποχωριζόμενα αὐτῶν;

Ἐσπάρθη τὰ ἐπὶ τοῦ παραθύρου τῆς ῥόδα καὶ κλείσασα τὸ παράθυρον ἀπέσφραξε.

Ματαίως προσεπάθησε ν' ἀναγνώσῃ ἐκκλησιαστικὸν τι βιβλίον· ἐφυλλομέτρει αὐτὸ καὶ τὸ διέτρεχε μηχανικῶς πῶς χωρὶς νὰ ἀναγινώσκῃ.

— Τί νὰ κάμω Θεέ μου! ἐφώνει περιπατοῦσα κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου τῆς. Τί νὰ κάμω ἵνα ἀποφύγω τὰς ἀναμνήσεις ταύτας, αἵτινες μὲ φονεύουσιν; Ἄ! ὁ Κ. Λεπλάνκ δὲν ἠνῴει τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον μ' ἐπροξένησε βιάζων με νὰ τραγωδήσω. Εἶναι ἀνωφελές νὰ κατακλιθῶ, αἰσθάνομαι ὅτι δὲν θέλω κοιμηθῆ· ἐάν ἠδυνάμην νὰ ἐργασθῶ, ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον.

Ἐπλησίασε τὴν ἔδραν τῆς εἰς τινα τράπεζαν καὶ ἀνοίξασα τὸ συρτάριον αὐτῆς, ἔλαβε φάκελλον ἐπιστολῶν, τῶν ὁποίων ἀναγινώσκουσα ἀποσπάσματα τινα ἐφαίνετο ζωογονουμένη, ὠραία σχεδόν.

— Ἠγάπησα, ναι, ἠγάπησα, καὶ ἠγάπηθην! ἀλλὰ δὲν ἐναπέμεινε τοῦ ἔρωτος τούτου ἢ ὅτι μένει εἰς τὰ ἐγκαταλελειμένα ἀνθῆ παρὰ τῶν χρυσαλλίδων, ἀναμνήσεις τερπναῖ· ὦ! ὁποῖον φοβερόν δυστύχημα νὰ ἐπιζήσῃ τις ἑαυτοῦ· νὰ παρευρίσκηται ζῶν κατὰ τὴν κηδείαν του!

Καὶ θέσασα πάλιν τὰς ἐπιστολάς εἰς τὴν προτέραν τῶν θέσιν διέμεινε βυθισμένη εἰς τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ὁ Γάστων ἐπανελθὼν τὴν ἐπαύριον εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον τῆς ἀδελφῆς του ἡσύχως, προφυλαττόμενος μὴ τὴν ἐξυπνήσῃ· εὗρε δὲ αὐτὴν κοιμωμένην ἐπὶ τινος θρονίου καὶ στηρίζουσαν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἐστίας.

— Στεφανία, Στεφανία! ἔκραξε φιλῶν αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον· ἀδελφὴ μου!

Ἡ Στεφανία ἠγέρθη καὶ παρατηροῦσα ὅτι εἶχε διανυκτερεύσει ἐπὶ τῆς θέσεως ταύτης ἐταράχθη.

— Πῶς, ἀδελφὴ μου, δὲν ἐκοιμήθης ἀπόψε; εἶσαι ἀσθενής; ἀλλὰ πάντα ταῦτα κρύπτουσι μυστήριον τὸ ὁποῖον μὲ τρομάζει· λέγε μου, ὠμίλει, σὲ παρακαλῶ.

— Τίποτε ἐξ ὧν ὑποπτεύεσαι, Γάστων, ἀλλὰ χθὲς τὸ ἑσπέρας ἤμην ὀλίγον τεταραγμένη καὶ ἀνήσυχος, ἠθέλησα λοιπὸν νὰ κοιμηθῶ ὀλίγον ἐξώρας· ἀνῆψα ὁ-

λίγην φωτίαν καὶ ἐκάθησα σκεπτομένη καὶ συνομιλοῦσα μετὰ τινος γρύλλου τῆς ἐστίας· φαίνεται δὲ ὅτι ἀπεκοιμήθην.

Ὁ Γάστων ἐφάνη ἀρκεσθεὶς εἰς ταῦτα καὶ ἐξῆλθε συνιστῶν εἰς τὴν ἀδελφὴν του τὰς πέρδικας, τὰς ὁποίας ἔφερε.

Κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἐπανῆλθε καὶ ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν.

— Γνωρίζεις, Στεφανία, ὅτι σήμερον ἔχομεν συμπόσιον ἀρχοντικόν; εἶπεν γελῶν ὁ Γάστων.

Ἡ Στεφανία ἐσκυθρώπασεν εἰς τὰς λέξεις συμπόσιον ἀρχοντικόν· ἀλλ' ἡ φαιδρότης τοῦ ἀδελφοῦ τῆς διεσκέδασε τὸ νέφος τοῦτο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς.

— Εἰς ὑγείαν τῶν οἰκοδεμητῶν τὰ τεῖχη ταῦτα, τὰ ὅποια κατοικοῦμεν.

— Ἄφες αὐτοὺς ἡσυχούς εἰς τοὺς τάφους των, Γάττων, καὶ μὴ ἐνθυμείσαι αἰωνίως τοὺς κτήτορας τοῦ φρουρίου.

— Δὲν ἠξεύρω πραγματικῶς διατί, ἀλλὰ μοι φαίνεται ὅτι ὑπάρχει συμπάθειά τις μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἐμοῦ· γνωρίζεις, ἀδελφὴ, τί σκέπτομαι;

— Ὄχι.

— Προχθὲς ἐπεθύμησες νὰ ἀναβῶμεν ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ πύργου, σήμερον ἐπιθυμῶ ἐγὼ τοῦτο, διὰ νὰ σοὶ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν σὲ ὑπεσχέθην.

Ἐκάθηστο ἀντικρὺ τῆς στοᾶς τῶν εἰκόνων τῶν διαφόρων δεσποτῶν τοῦ φρουρίου.

— Λέγε μοι, ἀδελφὴ μου, ποία τῶν εἰκόνων αὐτῶν εἶναι ἡ τοῦ Ραοῦλ;

— Ἰδοὺ ἡ τοῦ Ραοῦλ.

Καὶ ὁ Γάστων παρετήρησε εἰκόνα τινὰ πλήρη μελαγχολικῆς ὠραιότητος μετὰ μαύρης καὶ μακρᾶς κόμης ἐλισσομένης κατὰ πλοκάμους ἀτμηλεῖς· ἠδυνάτο τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ νεαρόν αὐτὸ πρόσωπον οὐδέποτε εἶχε μειδιάσει.

— Ἡξεύρεις, Στεφανία, ὅτι τὸ πρόσωπόν του ἐκφράζει ὅτι ἔλεγε καὶ εἰς τὴν μητέρα του ζῶν; «ὅτι ὑπάρχουσιν ἀνθῆ μαραινόμενα πρὶν ἢ ἀνθῆσωσιν».

— ἔχεις ἰσχυρὰν μνήμην, Γάστων.

— Καὶ ποία εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς Ἐλοῖζης;

— Ἰδοὺ αὕτη.

— Δυστυχῆς γυνή! εἶπεν ὁ Γάστων στένων.

— Ἰδοὺ ὁ λίκνος τῶν διδύμων ἰδὲ πό-

σον ἦσαν ὄρατα! . . . Αὕτη εἶναι τοῦ Μεγάλου Δεσπότη Πέτρου τοῦ Γλυπασσιῶν, ἐπιπότου τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅστις τασούτον ἐδοξάσθη ἐπὶ ἀνδρεία . . . ἀλλ' εἶναι μακρὰ ἡ ἱστορία πάντων τῶν μεγάλων αὐτῶν ἀνδρῶν· διηγήσου μοι λοιπὸν τὴν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν ἤκουσες, Γάστων.

— Πιστεύω, Στεφανία, εἶπεν ὁ Γάστων μυστυριωδῶς πως ὅτι ἡ Ἐλοιζα δὲν ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμὸν ὅπως ὁ κόσμος πιστεύει.

— Καὶ πόθεν ἐξάγεις τοῦτο;

— Διέτρεξα τὸν τόπον ἐδῶ μέχρι τῶν μᾶλλον ἀπροσῆτων μερῶν· ἐπορεύθη ποτε μέχρι τῶν Μεγάλων Βρειαῶν, αἵτινες ἔχουσι τόσον κακὴν φήμην, ὥστε οὐδεὶς τολμᾷ νὰ ὑπερβῇ τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ καθ' ὁδὸν ἀπήντησα πολλοὺς χωρικοὺς, οἱ ὅποιοι μὲ εἶπον· « μὴ πηγαίνης πρὸς τὸ μέρος αὐτό! » καὶ τότε μόνον παρετήρησα ὅτι ὑπῆρχον μέλανα σημεῖα ἐπὶ τῶν δένδρων αὐτῶν, ὡς ἐάν ἤθελον νὰ ἐγείρωσι φραγμὸν μεταξὺ τοῦ ἐπαράτου τούτου τόπου καὶ ἐντεῦθεν.

— « Τί ὑπάρχει λοιπὸν αὐτοῦ; ἠρώτησα. »

Μοὶ ἀπήντησαν δὲ χαμηλωφώνως καὶ ποιῶντες τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

« Αὐτοῦ κεῖται ὁ Αἰμοσταγῆς Βράχος· φόνος διεπράχθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐκτοτε στάζει αἷμα . . . Ὑπάρχει ἐκεῖ . . . ἀλλ' αὐτὸ εἶναι φρικτόν! »

Καὶ ὁ χωρικός ἔκαμε καὶ πάλιν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Εὐρισκόμην εἰς δύσκολον θέσιν· κατειχόμην ἐκ φόβου ἀορίστου καὶ περιεργείας· ἐπὶ τέλους ὑπερέβην τὰ μέλανα ταῦτα σύνορα.

Ἐπορεύθη διὰ στενῆς καὶ ἐλικσιδοῦς ἀτραποῦ ἐν μέσῳ ὑψηλῶν ἐρεικῶν, ὅπου ἐφαίνετο ὅτι ποὺς ἀνθρώπου δὲν ἐπάτησε.

Ὁ οὐρανὸς ἕως τότε αἴθριος ἐκαλύφθη ἀπὸ νέφη αἰφνιδίως καὶ βροχὴ ῥαγδαία ἤρξατο πίπτουσα· τότε, τῇ ἀληθείᾳ, μετεννόησα διὰ τὴν τόλμην μου· ἐζήτησα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καταφύγιον ἀλλ' οὐδαμοῦ τοιοῦτον ἐφαίνετο· ἐπροχώρουν λοιπὸν, ἐπροχώρουν ἀνευ σκοποῦ δεξιόμενος ὑπὸ τῆς βροχῆς.

Ἀφίχθην, οὕτω κατὰ τύχην βαδίζων, παρὰ τοὺς πρόποδας βράχου, ὅπου εὗρον

μικρὰν ὀπήν· ἡ ὀπή ὅμως αὕτη ἦτο μακροτέρα παρ' ὅσον ὑπέθεσα· ἐπροχώρουν λοιπὸν εἰς αὐτὴν παρατηρῶν ὅτι εὐρύνετο καὶ ἐπὶ τέλους εὐρέθη εἰς εὐρύχωρον κρύπτην ἕως τὰς τῶν πρώτων χριστιανῶν.

Ὅτε οἱ ὀφθαλμοί μου ἐξοικειώθησαν πρὸς τὸ σκότος εἶδον ὅτι ἦτο σπήλαιον σχεδὸν κανονικὸν εἰς τοὺς τοίχους τοῦ ὁποίου ἐφύοντο χόρτα καὶ ἔσταζεν ὕδωρ· ἐκάθησα ἐπὶ τινος λίθου καὶ ἐκεῖ ἐκ τοῦ κόπου ἀπεκοιμήθην ὕπνον τεταραγμένον, καὶ εἶδον ὄνειρα παράδοξα μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ ἀκόλουθον μοὶ προσέβαλε περισότερον.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ἀποθνήσκων τις προσεκάλεσε περὶ αὐτὸν τοὺς συγγενεῖς του καὶ ἤρξατο διαθέτων αὐτοῖς τὴν περιουσίαν του· εἰς τὸν μὲν ἐκληροδότει δέκα χιλιάδας δραχμῶν, εἰς τὸν δὲ πεντήκοντα καὶ καθεξῆς. Ἀφοῦ δὲ οὕτω ἔδωκε εἰς ἕκαστον ποσὸν τι προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς ὀροφῆς σκεπτόμενος καὶ σιωπῶν.

— Ἀλλὰ, τὸν ἠρώτησέ τις τῶν κληρονόμων, πόθεν θέλομεν λάβει τὰ χρήματα ταῦτα;

— Αὐτὸ τοῦτο συλλογίζομαι καὶ ἐγὼ τώρα! ἀπεκρίθη.

(Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίου αἰνίγματος.— *Ἄλας.*)

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἐπειδ' εἶμαι ἀναγκαῖον
Μὲ ἐπλήθυνε κ' ἡ φύσις·
Εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀρχαίων
Μὲ εὐρίσκεις ἔχθραν πνέον,
Ἄν μὲ ἀναγκασμάτων (Π.Γ.Ε.)